

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉK, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. "
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per drukregel.

TONGEREN, DEN 25 JANUARI.

NIEUWJAARSGIFTEN

AAN PIUS IX.

4de LIJST.

Bedrag der vorige lijsten.	fr. 985,50
M. Schils van Tongeren	2,50
Un abonné	20,00
PAROCHIE MALL EN SLUIZEN.	
P. Notelaers, president van 't kerkfabriek.	5,00
W. Vrancken	5,00
M. Vrancken-Bellefontaine	5,00
C. Paques, burgemeester van Mall.	5,00
Rondgebald in de congregatie van O.-L.-V.	20,57
Id. in de vergadering der H. Familie.	20,00
Id. in de vergadering van het genootschap van het H. Hert.	8,45
M ^{me} Michiels	5,00
Ed. Ickx, kapelaan	5,00
P.-J. Cuypers, pastoor	15,00
Totaal voor Mall-Sluisen, fr. 94,00.	
PAROCHIE BERG.	
M. Vandervelpen, pastoor	10,00
J. Driessen	1,40
Nys Elisabeth, dienstmeid	2,50
Anonyme	2,50
Id.	1,00
Id.	0,25
Id.	2,00
Id.	1,00
Id.	2,00
Id.	1,00
Id.	2,00
Id.	1,00
Vranken Anna	2,00
Anonyme	2,00
Twee kinderen, Julianus en Maria Nicolaers.	5,00
Wels Bartholomeus	0,88
Piette Pieter	0,50
Anonyme	2,00
Totaal voor Berg, fr. 55,95.	
PAROCHIE HEX.	
242,50	
PAROCHIE RIXINGEN.	
S ^t Père : une prière à l'honneur de la Vierge	
Immaculée pour la conservation de ma vue.	
J. Benaes, curé de Rixingen.	20,00
Ils demandent la bénédiction au S ^t Père.	
Quelques paroissiens anonymes.	25,00
Totaal voor Rixingen, fr. 45,00.	
DEKANAAT BILSEN.	
PAROCHIE BILSEN. — 2de LIJST.	
M. Neven, doyen de Bilsen	25,00
M. Thewissen, directeur	5,00
M. Theunissen, vicaire	5,00
M. Van Ormelingen, »	5,00
M. Blesers, »	5,00
Collecte à l'église	75,00
Collecte à la chapelle des Vieux-Jones	55,50
Le couvent des sépulchrines.	20,00
M. et M ^{me} Thoelen.	10,00
La famille Oben	5,00

La congrégation de la S ^{te} Vierge	5,00
Anonyme	5,50
»	2,50
»	2,50
»	2,00
Une dame anonyme	10,00
M ^{me} Beckers	15,00
Totaal voor de parochie Bilsen, fr. 251,00	
M. Cuvelier, curé à Beverst.	15,00
La paroisse.	100,50
M. Tans, curé à Gellick	10,00
La paroisse.	20,00
M. Gielen, curé à Groot-Spauwen.	10,00
M. Portmans, coadjuteur.	10,00
La paroisse.	58,00
M. Roovers, curé à Waltwilder.	10,00
La paroisse.	58,00
M. Gybels, curé à Werm.	10,00
La paroisse.	5,00
PAROCHIE HOESSELT.	
Madame la baronne de Moffarts.	150,00
Madame la baronne de Broekmans.	100,00
M. Henderix, curé.	10,00
M. Schoffelen, vicaire.	5,00
M. l'abbé Noben	5,00
Jean Kuipers	1,50
G. Boussier, sacristain	2,00
Arnold Thoelen.	5,00
Un anonyme	2,00
»	1,00
»	0,70
»	5,25
»	2,75
»	2,00
Totaal voor Hoesselt, fr. 290,20	
Totaal . . . fr.	2250,95

De Postrijder zou grootelijks verlangen de oogen te openen van zoo menige onnoozele lieden die er geen kwaad in zien met de liberalen samen te spannen. Men heeft goed aan die menschen te zeggen en te herhalen dat degene die zich den naam van liberaal geven zoowel in politieke als in godsdienstige zaken juist het tegenovergestelde verlangen van hetgeen de katholieken willen, daar helpt geen praten, en menschen die overigens met de godsdienstigste gevoelens bezielde zijn vinden er geen kwaad in om in tijd van kiezing hunne stem aan eenen liberalen kandidaat te geven.

Is er in de gansche wereld iets belachelijker?

Wat verlangt gij, beste medeburger? Verlangt gij niet dat uwe godsdienstige gevoelens geëerbiedigd worden? Zeker, niet waar? — Wel de liberalen aan wie gij uwe stemmen geeft, willen al uwe godsdienstige belangen des hals omvringen.

Gij verlangt ook dat uwe kinderen een godsdienstig onderwijs ontvangen; gij vereischt niet alleen dat men hun een wetenschappelijk onderwijs geve, maar gij wenscht ook dat zij onderwezen worden in de plichten hunner godsdienst? Maar hoe legt gij het aan om dit doel te bereiken? Moet er gekozen worden dan stemt gij voor mannen die alles wat mogelijk is zullen in het werk stellen om het godsdienstig onderwijs van kant te stellen en den priester uit de school te bannen. Wordt dan het godsdienstig onderwijs aan de deur der onderwijs gestichten gesloten, zooals zulks in menige groote stad heeft plaats gehad, dan valt de goede eenvoudige kiezer aan het klagen en het jammeren en hij weet niet dat hij medegeholpen heeft om het godsdienstig onderwijs af te schaffen.

O die goede brave kiezer verlangt ook dat de gewijde aarde onzer kerkhoven niet ontheiligd worde door de schandalen der vrijdenkerij. Maar, mijn beste mensch, van wien hangt het af het kerkhof te doen eeren of ontheiligen? Van het gemeente bestuur. En wie noemt de leden van het gemeente bestuur? Gij, man lief, gij zelve!

Nu wordt het kiezing, en in plaats van naar het stadhuis mannen te zenden die uwe godsdienstige gevoelens op het kerkhof zullen doen eerbiedigen, in plaats van raadsheeren te kiezen die uwe kristelijke grondbeginsels deelen, laat gij u eenen hoop vieze mannen opringden die de eerste de beste gelegenheid zullen waarnemen om onderwijs en kerkhof aan alle godsdienstig toezicht te onttrekken.

De politieke opvoeding van menige kiezers is ongelukkig nog niet genoeg gevorderd, om hun toe te laten de uitgestrektheid te begrijpen van het kwaad dat zij begaan door hunne stemmen zoo lichtvaardig te geven aan mannen die zij vooruit weten vijandig te zijn aan alle katholieke grondbeginsels. Dan alleen zal de kiezing de uitdrukking zijn van den waren volkswil, wanneer elke kiezer de oprechtheid zal hebben om allen vreemden dwang te verstootten en om geen anderen invloed te ondergaan dan dien van de stem zijns gewetens.

De dood van eenen Keizer en de dood van een Zuster van Liefde.

Over eenige dagen stierf op het Engelsch grondgebied de gewezen Keizer der Franschen. Deze gebeurtenis door den telegraaf op eenen oogenblik door de gansche wereld verspreid, heeft de gemoederen der volkeren diep ontroerd. De dagbladen brandden van ongeduld

om de laatste stonden te kennen van dengene die in de geschiedenis eene luisterlijke plaats zal innemen.

God had Napoleon III aan het hoofd van een der machtigste volkeren der aarde gesteld, van een volk dat te allen tijde voor den katholieken godsdienst streed, dat immer den Heiligen Stoel verdedigde. De bestemming van den man aan het hoofd van zulk volk gesteld is groot. Heeft Napoleon III aan die verhevene bestemming beantwoord? dat heeft hij zich zelve kunnen vragen, eer hij voor de vier-schaar verscheen van Hem die Koningen en bedelaars oordeelt.

Op het oogenblik dat de ex-keizer den geest gaf, lag hier te stede, vergeten van de wereld en gansch aan den wil haars Scheppers overgegeven, eene zuster op het bed van lijden uitgestrekt. Zij zal ook weldra voor den Rechterstoel verschijnen; zij is kalm en gelaten; want voor hen die de bestemming hun door de Voorzienigheid aangewezen trouw vervuld hebben, is de dood de overgang tot een beter leven. Met alle natuurlijke gunsten begiftigd, had deze zuster alles verlaten om zich geheel op te offeren tot hulp van het menschen-om balsem te gieten op het zielewee en 't lichaamslijden.

Welk verschil tusschen de twee stervenden! Daar een machtig vorst, voor wien eens de hoofden bogen en die verfoede en verbannen op vreemden grond een graf vindt; hier eene nederige eenvoudige zuster, omringd en getroost door de liefde harer medezusters en diep betreurd door de armen en weezen. Daar een Keizer die zooveel bloed heeft doen vergieten, die zooveel weezen heeft gemaakt, zoo veel jongelingen aan de liefde hunner ouders heeft ontrukkt, zooveel tranen heeft doen storten; hier eene zuster die wonden heeft geheeld, die de tranen heeft gestelpt, die een moeder voor de weezen is geweest. Daar een Keizer die onwaardigen heeft begunstigd, welke hem met ondankebaarheid beloonen; hier eene zuster, wier werken geschieden voor een meer verheven doel en waarvan het niet zal verloren gaan.

Zuster Berchmans is verleden zaterdag, na met groote godsvrucht de laatste Heilige Sacramenten der stervenden ontvangen te hebben, alhier in den Heer overleden. Haar leven was een onafgebroken liefdeswerk: « Hare lamp was dus met olie gevuld om met den goddelijken Brudegom de heimelsche zalen binnen te treden, » en hare gedachtenis zal hier op aarde lang in zegening wezen.

Verre van ons Gods oordeelen te willen doorgonden; maar wie zou niet, als hij een

DE SCHERPRECHTER.

EEN VERHAAL NAAR HET HOOGDUITSCH.

(2de VERVOLG.)

III.

In den voormiddag van den volgenden dag, terwijl mevrouw Bergen en Anna onder den grooten kastanjenboom in den tuin waren gezeten, daar de lucht door het onweder van gisteren geheel verfrischt en gezuiverd, zeer verkwikkend en aangenaam was geworden, kwam de oude Jacob, om de dames het bezoek van den vreemdeling aan te kondigen.

Des morgens had Jacob zijne meesteres reeds berichten over den sloop aan den nacht moeten geven. De patient was toen op den duur wel zeer koortsig geweest en had menigmaal zeer luid en onzamenhangend gesproken, maar daarbij toch ook met tusschenpoozen geslapen; tegen den morgend was hij echter in eene zachte aanhoudende sluimering gevallen. Bij zijn ontwaken had hij gevraagd of ook de schipper die hem van de stoomboot aan land zou brengen, gered was; en toen Jacob hem daarop had medegedeeld dat de man door zijne vrienden uit Weggis, die mede het omslaan der boot gezien hadden en hem ter hulp geseeld waren, was gered, had de jonge man met blijdschap uitgeroepen: « God zij dank, eerst nu kan ik mij over het redden van mijn eigen leven verheugen, want het zou mij een voortdurend verwijt zijn geweest, indien de man door mijne schuld den dood in de golven had gevonden. »

Daarna had hij zich door Jacob de geheele toedracht van zijne eigen redding, en het gewichtige aandeel dat de jeugdige dochter des

huizes daarin gehad had, nauwkeurig doen verhalen en hem toen verzocht om bij de dames verlof te gaan vragen van haar te mogen bezoeken om haar zijnen verschuldigde dank bij die gelegenheid te kunnen aanbieden.

Het was een slank jong mensch van in de twintig jaar, die nu met een nog bleek gelaat in den tuin verscheen, naar mevrouw Bergen toetrad en haar in zeer beleefde bewoordingen zijnen dank toebreacht voor de verpleging en vriendelijke opname die hem in haar huis waren te deel gevallen; toen hij zich met hetzelfde doel nu ook tot Anna wilde wenden, trad hij verschromt eenige schreden achteruit.

— Mevrouw, zegde hij na eene korte tusschenpooze het valt mij moeilijk, uw nog zoo jeugdige en teeder voorkomen in overeenstemming te brengen met de gisteren door u gepleegde edelmoedige daad, eene daad toch, die werkelijk manneomdeed en mannenkracht vereischte. Beide hebt gij echter in volle mate betoond, toen gij uw eigen leven waagdet, om dat van een u geheel vreemd mensch te redden, en wees verzekerd dat ik mij tot eeuwige dankbaarheid aan u verschuldigd gevoel voor het behoud van mijn leven, waaraan ik door mijne jeugd en de gelukkige omstandigheden waarin ik verkeer, sterk gehecht ben en dat ik mijne erkentelijkheid tot mijnen dood toe hoop te bewijzen. Ik voel mij te arm in woorden om u de warme gevoelens van mijn dankbaar hart genoeg kenbaar te maken moge u echter de verzekering voldoende zijn dat er voortaan een mensch bestaat die, ofschoon ver van u verwijderd, dagelijks een gebed voor u ten Hemel zal zenden. Toen, in het oogenblik dat ik begon te zinken, mijne zinnen beneveld werden, trachtte ik nog uwe naderende boot te bereiken en stak instinctmatig mijn rechter arm omhoog. Het gevoel dat die arm gevat werd is mijne laatste herinnering; verder weet ik van

niets meer, en eerst het verhaal van mijn trouwen oppasser Jacob, heeft mij er mede bekend gemaakt, hoe ik in uwe boot gekomen ben en dat ik alleen aan uwen moed en uwe vastberadenheid mijne redding te danken heb.

Anna had, zooder verlegenheid te toonen dezo hartelijke woorden van dankbaarheid aangehoord en zegde, terwijl zij hare blauwe oogen met eenen zachten blik naar den jongen man opsloeg: — Gij moet mij mijnne wel wat gewaagde onderneming, niet zoo hoog aanrekenen, ik deed het werkelijk zonder enig overleg en alleen door de ingeving van het oogenblik gedreven, en dat de zaak zoo gelukkig is afgelopen hebben wij alleen aan Gods bijstand te danken. — Doch gij schijnt mij toe nog eenigzins afgemat en onder den indruk van het voorgevallene te zijn. Gij hebt nog behoefte aan rust. Neem hier bij ons plaats.

De vreemdeling zette zich op eenen tuinstoel dicht bij mevrouw Bergen en zegde: — Veroorloof mij nu geachte mevrouw, dat ik u mijnen naam noem. Ik heet Benno van Schildern, rechtgeleerde en als zoodanig aangesteld te Munchen. De vakantie der gerechtsboven, schonk mij gelegenheid eene reeds lang door mij gewenschte reis te ondernemen. Ik kwam nu terug uit Italië, overnachtte met eenige reisgezellen te Aldorf en wilde met deze gisteren de Rigi bestijgen. Toen de stoomboot deze morgen bij Beckenberg aanlegde, boeide mij de schoone omgeving aldaar zoo zeer, dat ik daar bleef en besloot om de Ruti een bezoek te brengen; mijne reisgezellen stemden met mijn plan niet in, maar voeren verder en wilden mij tegen den middag te Weggis wachten, van waar wij dan gezamenlijk de Rigi bestijgen zouden en daar, zoo wij hoopten, het prachtige gezicht van het ondergaan der zon genieten. Om trouw te blijven aan deze afspraak, bewoog ik den stuurman van

een stoomboot, daar deze wegens de onstuimigheid van het meer niet bij Weggis kon aanleggen, om mij hier met een bootje aan land te zetten. De verdere afloop van mijn avontuur is u beter bekend dan mij; tot mijne onuitsprekelijke vreugde vernam ik echter van Jacob, dat ook de schipper der boot gelukkig gered is. Heden namiddag hoop ik nu echter weder genoezaam hersteld te zijn, om den korten weg naar Weggis te kunnen afleggen en daar berichten in te winnen van mijne reisgezellen die, ten gevolge van den storm, zeker wel eerst heden het voorgenomen bezoek naar de Rigi zullen ondernemen. Tot heden middag moet ik u dus verzoeken nog van uwe vriendelijke gastvrijheid gebruik te mogen maken.

Mevrouw Bergen wilde er niets van hooren dat de jonge man haar reeds heden verlaten zoude. Zij biield hem voor, dat hij nog te veel afgemat was en rust behoefde, om reeds eene voetreis te kunnen ondernemen.

— En, voegde zij er bij, gij moet heden middag nog den doktor leeren kennen, die gisteren toevallig hier was en die door zijne bekwaamheid en met alle inspanning zijner krachten tot uwe herleving heeft bijgedragen. Hij heeft u zooveel deelneming betoond, dat het hem zeker leed zou doen wanneer hij u niet meer terugzoud.

— De doktor! ja dat is waar, dien moet ik ook mijnen dank betuigen, riep Schildern met levendigheid uit. Ik had hem waarlijk geheel vergeten, en toch herinner ik mij zeer goed, toen het bewustzijn bij mij terugkeerde, dat ik het eerst in een paar ernstige, donkere oogen zag, die mij deelneemend gadesloegen; doch de afgematheid van mijn geest liet mij niet tot heldere gedachte komen. Door eene soort van sluimering bevangen, hoorde ik later in mijne nabijheid ook zacht spreken en zag, toen ik mijne oogen eens